

1

Klokken var tre minutter i ti om formiddagen mandag den 18. august.

William Wisting blev vist ind på det store kontor. Det var anderledes, end han havde forestillet sig. Ikke massive møbler, læder og mahogni, men et enkelt og praktisk indrettet kontor. Et skrivebord med høje papirstakke dominerede rummet. Stolen, der hørte til, havde slidte armlæn. Familiebilleder i diverse størrelser og rammer flankerede computerskærmen.

Kvinden, der havde taget imod ham i forværelset, fulgte ham ind og stillede kopper, glas, en vandkaraffel og en kande kaffe på et bord ved en lille sofagrube.

Wisting så ud ad vinduet, mens han ventede på, at hun skulle blive færdig. Solen stod allerede højt på himlen. Karl Johans Gate var ved at blive fyldt op.

Kvinden fra forværelset holdt den tomme serveringsbakke op foran brystet, nikkede smilende og forlod rummet.

Det var mindre end to timer siden, at han var blevet bedt om at komme. Han havde aldrig før mødt rigsadvokaten. Engang havde han hørt ham holde et indlæg om kvalitet i efterforskningsarbejde på et seminar, men aldrig talt med ham eller hilst på ham.

Johan Olav Lyngh var en stor mand. Gråhåret med et firskåret ansigt. Rynkerne og de isblå øjne gav indtryk af at tilhøre en hærdet mand.

“Lad os sætte os,” sagde han med en håndbevægelse.

Wisting tog plads i sofaen op mod væggen.

“Kaffe?”

“Ja tak.”

Rigsadvokaten skænkede. Hans hånd skælvede svagt, ikke på

grund af ængstelse eller uro, men som noget der nok fulgte med alderen. Johan Olav Lyngh var ti år ældre end Wisting. Han havde haft embedet som øverste leder for anklagemyndigheden i 21 år. I en tid hvor alle velkendte strukturer i politiet var under forandring, følte det, som om Lyngh stod for noget trygt og bestandigt. En, der ikke ændrede kurs trods råd fra konsulenter, der ville drive offentlige myndigheder efter virksomhedsøkonomiske principper.

“Tak fordi du kom,” sagde han. “Med så kort varsel.”

Wisting greb ud efter kaffekoppen og nikkede. Han vidste intet om, hvorfor han var der, men han kunne regne ud, at den forestående samtale ville indeholde særdeles sensitive informationer.

Rigsadvokaten fyldte sit vandglas og tog en slurk, som om han havde brug for at rense stemmen.

“Bernhard Clausen døde i weekenden,” begyndte han.

Wisting mærkede en knude af onde forudanelser stramme i maven. Bernhard Clausen var pensioneret stortingspolitiker fra Arbejderpartiet og havde haft ministerposter i flere regeringer. Han tilbragte store dele af sommerhalvåret i Stavern. Fredag havde han fået et ildebefindende på en restaurant i havneområdet. Han var blevet hentet af en ambulance, men lørdag meddelte partisekretariatet, at han var død, 68 år gammel.

“Der blev sagt, at det var et hjertestop,” bemærkede Wisting. “Er der grund til at tro andet?”

Rigsadvokaten bevægede hovedet fra side til side.

“Han fik en ny infarkt på hospitalet,” forklarede han. “Der bliver foretaget en medicinsk obduktion senere i dag, men alt tyder på, at det var et naturligt dødsfald.”

Wisting sad med sin kaffekop i hånden, mens han ventede på fortsættelsen.

“Partisekretæren kontaktede mig i går aftes,” fortsatte rigsadvokaten. “Han var på hospitalet, da Clausen døde.”

Rigsadvokaten talte om Walter Krom, der var ansat som partiorganisationens øverste leder.

“Da Clausens søn omkom, var der ingen nær familie tilbage. Krom stod anført som nærmeste pårørende. Han tog sig af de

ejendele, Clausen havde på sig, da han kom til hospitalet, deriblandt nøglen til hytten i Stavern.”

Wisting vidste, hvor hytten lå. Da Clausen var udenrigsminister, indgik den i politiets sikring af ham. Den lå helt i yderkanten af hytteområdet ved Hummerbakken, som strengt taget var nærmere Helgeroa end Stavern.

“Han tog ned til hytten i går, mest for at tjekke om vinduerne var lukket og dørene låst, men også med tanke på, at der kunne ligge noget partisensitivt dernede. Selvom Clausen var pensionist, var han med i en rådgivningsgruppe tæt på partiledelsen.”

Wisting satte sig lidt frem på stolen.

“Hvad fandt han?” spurgte han.

“Det er en ældre, rummelig hytte,” fortsatte rigsadvokaten, som om han skulle bruge noget tid til at komme frem til pointen. “Hans svigerfar fik den bygget i 50’erne, og da Clausen kom ind i familien, hjalp han med at udbygge den. Han arbejdede oprindeligt som forskallingssnedker og bygningsstruktør, før han gik ind i politik på fuld tid.”

Wisting nikkede. Bernhard Clausen tilhørte den gamle del af partiet og var et af de få centrale medlemmer, der havde en baggrund som arbejder. Fagforeningsarbejdet havde vækket hans interesse for politik.

“Hytten blev udbygget for at kunne rumme en stor familie med børn og børnebørn. Seks soveværelser i alt.”

Rigsadvokaten glattede en fold ud på sine grå habitbukser.

“Et af værelserne var låst,” fortsatte han. “Krom låste sig ind. Det var et af de mindste værelser med kun én køjeseng. I begge senge stod der papkasser stablet op. Jeg ved ikke hvor mange. Walter Krom undersøgte dem. De var fulde af penge. Kontanter.”

Wisting satte sig op i stolen. I løbet af samtalen var hans tanker gået i mange retninger, men det her havde han ikke set for sig.

“Papkasser med penge?” gentog han. “Hvad taler vi om? Hvor meget?”

“Udenlandsk valuta,” forklarede rigsadvokaten. “Euro og dollar. Omkring fem millioner i hver valuta.”

Wisting åbnede munden, men måtte søge efter ordene.

“Ti millioner kroner?”

Rigsadvokaten rystede på hovedet.

“Fem millioner euro og fem millioner dollar,” korrigerede han.

Wisting forsøgte at beregne den totale sum. Det måtte være i omegnen af 80 millioner norske kroner.

“Hvor stammer de fra?” spurgte han.

Rigsadvokaten slog ud med armene, og hans mine sagde, at det var et mysterium.

“Det er derfor, jeg har bedt dig komme,” svarede han. “Jeg vil have, at du finder ud af det.”

Der blev stille i rummet. Wisting lod blikket glide ud ad vinduet mod Oslo Domkirke.

“Du er stedkendt,” sagde rigsadvokaten. “Hytten ligger i dit politidistrikt, og desuden besidder du de fornødne kompetencer. Efterforskningen skal være konfidentiel. Det er en højst delikat sag. Bernhard Clausen var Norges udenrigsminister i fire år og har været centralt placeret i Forsvarskomiteen. Der kan være nationale interesser på spil.”

Wisting tænkte over, hvad det betød. Definitive afgørelser på spørgsmål, der påvirkede Norges forhold til fremmede magter, havde ligget hos Clausen.

“Jeg har bedt din politimester om at frigøre dig fra alt andet uden at fortælle ham, hvad du skal arbejde med,” fortsatte rigsadvokaten og rejste sig. “Du vil blive bevilget både økonomiske og faglige ressourcer. Laboratorierne i Kripos lader dig få første-prioritet på alle undersøgelser.”

Han gik hen til skrivebordet og tog en stor konvolut.

“Hvor er pengene nu?” ville Wisting vide.

“De er stadig i hytten,” svarede rigsadvokaten og rakte ham konvolutten.

Wisting kunne mærke, at den blandt andet indeholdt et nøgleknippe.

“Jeg ønsker, at du nedsætter et lille team af kvalificerede folk og tager hånd om det,” sagde rigsadvokaten og blev stående. “Krom

har orienteret Georg Himle. Han var statsminister, da Clausen sad i regeringen. Ellers er der ingen, der har kendskab til sagen. Sådan skal det forblive.”

Wisting rejste sig, da han fornemmede, at mødet nærmede sig sin afslutning.

“Hytten er udstyret med en alarm, fra dengang Clausen sad i regering. Der er blevet installeret en ny kode både til hytten og huset. Den er deri,” forklarede rigsadvokaten og pegede på konvolutten. “Jeg vil foreslå, at det første, du gør, er at tage dig af pengene.”

Uden for den store bygning i centrum slog sensommervarmen imod ham. Wisting trak vejret dybt, krydsede Karl Johans Gate og gik direkte til parkeringshuset, hvor bilen holdt. Inden han kørte, hældte han konvoluttens indhold ud på sædet ved siden af sig.

Den nye kode til alarmeren var 1705. Udover nøgleknippet indeholdt konvolutten en sort tegnebog i læder, et guldur, en mobiltelefon og nogle løse mønter. Bernhard Clausens ejendele fra hospitalet.

Telefonen var af en ældre type. Solid og funktionel og med stor batterikapacitet. Der var stadig strøm på den. Displayet viste to mistede opkald, men der stod ikke fra hvem.

Han lagde den til side og så på tegnebogen. Den var ridset og slidt og buede svagt. Han åbnede den og fandt fire forskellige kreditkort og desuden kørekort, forsikringsbevis, bonuskort til adskillige hotelkæder og Arbejderpartiets medlemskort. I seddelommen lå der 700 kroner, nogle kvitteringer og et visitkort fra en journalist på Aftenposten. I en plastiklomme havde han nogle billeder af sin afdøde kone og søn.

Lisa Clausen døde, mens manden var sundhedsminister. Det måtte være mindst femten år siden, men Wisting huskede den medieblæst, det havde skabt. Hun arbejdede i LO og blev diagnosticeret med en sjælden kræftform. Der fandtes en eksperimentel og kostbar behandling, der ikke var godkendt af de norske sundhedsmyndigheder. Som sundhedsminister var Bernhard Clausen i realiteten den øverste ansvarlige for, at konen ikke fik en livsførelse lændende behandling.

Hun var nogle år yngre end manden. Deres søn måtte have været i midten af tyverne dengang. Han omkom i et trafikuheld

et års tid efter. To tragedier ramte Bernhard Clausen i løbet af kort tid. Han forsvandt fra politik og offentlighed et stykke tid, før han vendte tilbage som udenrigsminister.

Wisting lagde telefon, nøgler og tegnebog tilbage i konvolutten og kastede et blik på gulduret. Kæden var også af guld, i hvert fald forgyldt. Urskiven havde Arbejderpartiets røde logo.

Han lod sekundviseren gå en hel runde, mens han samlede tankerne. Så lagde han også uret tilbage i konvolutten og startede bilen.

Den første, han måtte have med, var Espen Mortensen. Han var en erfaren kriminaltekniker, en praktiker, der kunne sit fag, men som også var handlekraftig og alsidig. Desuden var han loyal, man kunne regne med, at han ikke talte med andre om sagen. Wisting havde lige fået et glimt af ham på gangen i politihuset tidligere på dagen og vidste, at han var tilbage efter tre ugers ferie.

Han fulgte skiltene mod E18 ud af hovedstaden og ringede ham op.

Mortensen virkede fortravlet, da han tog telefonen.

“Er du landet efter ferien?” spurgte Wisting.

“Ikke helt,” svarede Mortensen. “Der ligger meget og venter her.”

“Det må du lade ligge,” sagde Wisting. “Jeg skal bruge dig til et projekt.”

“Jaså?”

“Jeg er tilbage i Larvik om halvanden time,” forklarede Wisting og så på uret på instrumentbrættet. “Saml dit kriminaltekniske udstyr og mød mig på parkeringspladsen ved Stavernhallen, så kører vi sammen derfra.”

“Hvad sker der?” ville Mortensen vide.

“Det forklarer jeg senere,” svarede Wisting. “Fortæl det ikke til nogen.”

“Hvad med Hammer?”

Nils Hammer var næstkommanderende på afdelingen og den, der havde ansvaret, når Wisting var væk.

“Jeg taler med Hammer,” sagde Wisting.

Han afsluttede samtalen og fandt Hammers nummer.

“Jeg har fået en opgave, der gør, at jeg kommer til at være væk i en periode,” sagde han. “Du må lede afdelingen så længe.”

“Hvilken opgave?” spurgte Hammer.

“Et projekt på højt niveau.”

Hammer var klog nok til ikke at spørge yderligere.

“Hvor lang tid tager det?”

“Det ved jeg ikke,” svarede Wisting. “Jeg tager Mortensen med mig i den indledende fase. Du skal ikke regne med ham den første uge.”

Han var klar over, at han satte Hammer i en vanskelig situation. Ressourcerne var knappe nok i forvejen.

“Fint,” sagde Hammer. “Er der andet, jeg bør vide?”

Wisting stode på Hammer. Det, han fortalte, kom ikke videre, men der var ingen grund til at sætte ham ind i sagen. De stod ikke over for en konkret trussel eller nogen direkte fare, der kunne udløse et akut behov for forstærkning.

“Jeg ved ikke så meget selv endnu,” indrømmede han.

“Fint,” sagde Hammer igen. “Jeg er her, hvis du har brug for andet.”

Bilradioen gik i gang, da han afsluttede samtalen. Wisting slukkede den. Det var kun motorens brummen og den konstante lyd fra hjulene mod asfalten, der kunne høres. Et par ideer om, hvor pengene kom fra, var allerede begyndt at forme sig.

Bernhard Clausen var partiveteran med en lang politisk karriere og utallige magtkampe bag sig. Han havde altid været USA-venlig. Under krigen i Irak kæmpede han for, at Norge skulle støtte USAs angreb. Det skabte splid i regeringen, og han måtte indkassere et nederlag, da det blev vedtaget, at Norge ikke skulle deltage i selve angrebskrigen, men i stedet sende militære bidrag til stabiliseringen bagefter. Som leder af Stortingets Forsvarskomiteé var han senere central, da man forkastede en svensk aftale og i stedet indgik en aftale om køb af amerikanskproducerede kampfly til Forsvaret. Aftalen var sammenlagt over 40 milliarder værd.

Wisting strammede grebet om rattet. Penge var gerne roden til alt, hvad der smagte af grådighed, korrupsion og magtmisbrug.

Det ville blive en efterforskning på et helt andet niveau, end han var vant til, men han havde et godt udgangspunkt. Han havde pengene. Penge efterlod sig altid spor. Det handlede om at følge dem tilbage til kilden.

Den anonyme, hvide varevogn, som Mortensen havde alt sit udstyr i, stod parkeret i skyggen uden for idrætshallen. Mortensen sad bag rattet og spiste et æble.

Wisting parkerede bilen, steg ud og gik over til det åbne bilvindue. Nogle drenge spillede fodbold ude på kunstgræsbanen.

“Vi skal ud til Bernhard Clausens hytte,” sagde han.

Mortensen bandede og smed æbleskroget ned på bilens gulv.

“Det handler ikke om dødsfaldet,” skyndte Wisting sig at tilføje. “Det er noget andet.”

Han forklarede om mødet med rigsadvokaten tidligere på dagen og det fund, som partisekretæren havde gjort.

“Jeg kender vejen,” sagde han. “Følg efter mig.”

Han gik tilbage til sin egen bil, kastede et blik i spejlet for at sikre sig, at Mortensen fulgte efter, og svingede så ud på vejen mod Helgeroa.

Bebyggelsen blev mere spredt, og snart var han omgivet af bugnende kornmarker. Efter nogle kilometer svingede han ind på en vej mod kysten og hytteområdet. Den gamle asfalt havde slået sprækker. Her og der stak sten op gennem underlaget. I et kryds måtte han tjekke kortet på telefonen, før han svingede ind på en smallere grusvej. Den endte foran en okkerfarvet hytte med gråt skifertag og glasveranda ud mod vandet.

Der stod en bil på pladsen foran hytten. En ældre Toyota, formentlig Clausens. Han var blevet hentet af en jævnaldrende partikollega og var kørt med ham til Stavern om fredagen.

Wisting parkerede sin bil ude i siden, så Mortensen kunne stille varevognen nærmest døren.

Han fiskede nøgleknippet op af konvolutten og gik hen mod

hytten. En vimpel blafrede dovent fra toppen af en flagstang. Nede fra vandet kunne han høre lyden af en motorbåd.

Hytten lå skærmet fra naboers blikke. Gamle, forvredne fyrretræer kastede skygger. En græsplæne strakte sig godt halvtreds meter ned mod klipperne i vandkanten og en lavvandet vig. To børn lå på maven på en mole med snorer i vandet. Over dem hang en skybanke ubevægelig på himlen.

Wisting gik hen til indgangsdøren, så nøglerne igennem og fandt den rigtige i første forsøg.

Alarmpanelet blinkede og udsendte nogle pulserende stød. Wisting tastede koden ind, og en diode lyste grønt.

På en knagerække ved siden af kontrolpanelet til alarmen hang der to jakker. På gulvet stod et par gummistøvler og et par sandaler.

Indenfor gik køkken og stue ud i et. Flere fluer summede omkring en gryde på komfuret. På køkkenbordet stod en tallerken med madrester. I stuens ene hjørne var der en stor pejls. En dør førte ud til glasverandaen. Derfra gik der en bred trappe ned til plænen. På den ene væg hang der et stort billede af Clausen iført en ærmeløs undertrøje med sin økse i huggeblokken, mens han tørrede sved af panden med et ternet lommetørklæde. Det billede havde fået ikonisk status og var blevet brugt i mange sammenhænge. Det var sådan, folk huskede Bernhard Clausen, selvom han som regel gik i jakkesæt. En arbejdsmand, der repræsenterede partiets rødder. Han kunne appellere både til arbejdere og de højere samfundslag. Det gjorde ham yderst vigtig for partiet, og den kommende valgkamp ville ikke blive den samme uden ham.

De andre billeder på væggen var mindre, men viste Clausen sammen med de kendte mennesker, han havde mødt, mest fra tiden som udenrigsminister. Nelson Mandela, Vladimir Putin, Dick Cheney, Gerhard Schröder, Jimmy Carter med Nobels fredspris og norske statsministre. Den grå hårmanke var blevet mindre fyldig med årene, men det stålsatte blik var det samme.

Fra stuen gik der en gang med døre til soveværelser på hver side. Det nærmeste var det værelse, Bernhard Clausen tydeligvis brugte. Sengen var redt op. Der lå en bog på natbordet. Noget

tøj lå lagt sammen på en stol. På gulvet stod en sort rejsetaske. På gangens modsatte side lå et lille badeværelse.

For enden af gangen lå det rum, de ledte efter. Det havde en anden lugt end resten af hytten. Tørt og støvet, varmt og inde-lukket. Der var lakerede fyrrepaneler på væggene og en køjeseng, et natbord og et indbygget skab. Der hang plakater på væggene. Diverse halvfemseridoler side om side med plakater med politiske slagord. Nirvana, U2 og Metallica sammen med *Støt kurs, Tryk-hed i hverdagen* og *Hvis velfærd er vigtigst*. På gulvet lå et ryatæppe. Ved sengenes fodende var der et vindue med tynde, blomstrede gardiner. Selve vinduet var blændet af med en plade udvendigt. I stedet var der lavet to udluftningskanaler højt oppe på væggen.

Der var ni papkasser i alt. Fire i den nederste køjeseng og fem i den øverste. I underkøjen stod der også en brændstoftank til en båd med benzinslange, pumpe og kobling til påhængsmotor.

Kasserne var i forskellige størrelser og faconer. Nogle af dem var banankasser af den type, man kan få i et supermarked, hvis man spørger efter dem.

Mortensen gjorde fotoudstyret klar. Wisting trak sig ind til væggen og flyttede sig for ikke at være i vejen, når Mortensen valgte forskellige vinkler. Han kom til at støde ind i en af de gamle valgplakater med sin skulder. Den blev revet op i det ene hjørne og foldede sig ind mod midten. Bag plakaten var der et centimeterstort, rundt hul i væggen. Wisting lagde øjet mod det. Han så ikke noget, men opdagede endnu et hul.

“Hvad finder du der?” spurgte Mortensen. “Et kighul?”

“Jeg ved det ikke,” svarede Wisting og fjernede hele plakaten.

Den dækkede over yderligere to huller. Han fandt en kuglepen frem fra skjortelommen, stak den ind og stødte på noget tyndt papir.

Mortensen rettede kameraet mod væggen. Wisting gik ud på gangen og ind i naboværelset. Også der hang der gamle valgplakater på væggene. *Socialdemokratiet fordi vi har brug for hinanden. Ny vækst for Norge. Ældre og sundhed først.*

Han fjernede en plakat med en opfordring om at stemme *JA*

til EU. Bag den var der fire huller. Hvert af dem var rettet mod forskellige dele af værelset på den anden side.

Mortensen var kommet ind til ham.

“Specielt,” bemærkede han og løftede kameraet.

“Lad os blive færdige,” sagde Wisting og gik tilbage til værelset med pengene.

Mortensen fandt et par latexhandsker frem. Han trak dem på og løftede den ene af kasserne ned og satte den på gulvet. Den var tung, tungere end en kasse med kopipapir. Engang havde der været en computer fra Siemens Nixdorf i den.

Klapperne var blevet tapet på igen med en bred, brun pakketape. Wisting vidste ikke, om det var partisekretæren, der havde skåret dem op, eller om det var noget, Clausen selv havde gjort.

Wisting åbnede kassen. Den var fuld af amerikanske hundreddollarsedler. Nogle af sedlerne lå i bundter med grå bånd omkring. De var ikke stablet på nogen måde, men virkede mere, som om de var blevet hældt ned i kassen i al hast.

Wisting tog et bundt op og gættede på, at det bestod af hundred sedler. Ti tusind dollar. Der var måske 200 bundter til i kassen. To millioner.

Han lagde pengene tilbage, løftede en papkasse ned fra overkøjen og åbnede den. Der var bunker med eurosedler af varierende værdi: Tyve, halvtreds og hundred euro.

Mortensen tog et skridt tilbage, som om han måtte danne sig et overblik for at fordøje synet.

“De må have stået her i årevis,” sagde han. “Og samlet støv. Det ser ikke ud, som om han har brugt af dem.”

Wisting var enig. Der havde ikke været noget ved Bernhard Clausen, der tydede på, at han rådede over store værdier. Det lod til, at han levede et simpelt liv.

Mortensen gik hen og tog et seddelbundt.

“Kan det være en eller anden hemmelig pengereserve, han har rådet over som udenrigsminister?” foreslog han. “Penge, der skulle bruges til at løskøbe norske soldater fra terrororganisationer eller sådan noget?”

Wisting trak på skuldrene. Det var en mulighed. Der fandtes penge til den slags kriser, men de blev næppe opbevaret i papkasser i en pensioneret politikers hytte.

Han gik hen og åbnede et skab. Der lå bunker med gamle aviser og ugeblade. En hylde var fuld af forskellige spraydåser lige fra insektmidler til hårlak. På bunden af skabet stod to beholdere med propangas. Wisting bøjede sig frem og så ind under sengen. Der stod to benzindunke og endnu en papkasse. Støvet blev hvirvlet op, da han trak den frem.

Kassen indeholdt gamle tegneserier. Han tog nogle af de øverste op og så et par pornografiske magasiner nedenunder med tysk forsidedekst. Han lod dem ligge, skubbede kassen ind igen, rejste sig og børstede støvet af hænderne.

“Lad os komme i gang,” sagde han med et nik mod køjesengene. “Vi registrerer og dokumenterer og tager det med os.”

“Hvor skal vi gøre af det?” spurgte Mortensen.

“Vi fragter det hjem til mig,” svarede Wisting.

“Hjem til dig?” gentog Mortensen. “Har du tænkt dig at opbevare dem der?”

“Midlertidigt,” svarede Wisting. “Indtil vi ved, hvad det her egentlig drejer sig om.”

“Så håber jeg, du har en ordentlig tyverialarm,” bemærkede Mortensen.

Wisting fandt sin mobiltelefon frem og overlod rummet til Mortensen, så han ikke var i vejen, mens han forseglede og registrerede kasserne.

Han trak gummihandskerne af og gik udenfor til hyttens sydside. Op mod en klippe var der lavet en læplads med pejs, grill, langbord og varmelamper. Wisting stillede sig med ryggen til hytten og gennemgik telefonens liste med kontakter. Den var blevet lang. Der var folk, han ikke havde talt med i årevis. Til sidst fandt han den, han ledte efter, og trykkede på privatnummeret.

Olve Henriksens og Wistings bekendtskab gik langt tilbage. De havde søgt ind på Politiskolen samtidigt, men Olve havde ikke kunnet opfylde kravet om et godt syn. I dag var han ejer af

et af landets største vagtfirmaer, der tilbød alt fra dørvagttjenester til værditransporter, og han tjente sikkert tre gange så meget som Wisting.

“Jeg har brug for en tyverialarm,” sagde han.

Olve Henriksen foreslog, at en montør ringede til ham og lavede en aftale om besigtigelse.

“Jeg har brug for den i dag,” afbrød Wisting, inden Olve nåede at tale ud.

“Jeg forstår,” svarede han.

Der opstod en pause. Wisting ventede. Små sorte myrer bevægede sig over skiferfliserne foran hans fødder og forsvandt ned i en sprække.

“Jeg kan sende en mand hjem til dig i dag klokken fire,” tilbød Olve til sidst.

Wisting takkede og oplyste adressen.

“Lige en anden ting,” sagde han, inden samtalen blev afbrudt.

“Ja?”

Wisting tøvede, for Olve Henriksen kunne måske lægge to og to sammen, men han ville under alle omstændigheder være diskret.

“Har du en maskine, der kan tælle pengesedler?” spurgte han.

“Det har vi på tællecentralen,” bekræftede Olve.

“Er den transportabel?” spurgte Wisting.

“Vi har tre, to af dem er transportable. Den ene har vi kun som reserve.”

“Er den mulig at låne?”

“Du kan komme herhen med pengene,” foreslog Olve.

“Helst ikke,” sagde Wisting. “Jeg kan komme og hente den.”

“Fint.”

De aftalte tid og sted, hvorefter Wisting gik tilbage til hytten.

Mortensen sad i en stol i stuen og bladede i gæstebogen, stadig med handsker på.

“Hans Christian Mukland var her i sidste uge,” sagde han og viste en signatur på en af de sidste sider. “Han var justitsminister, da jeg gik på Politiskolen.”

Wisting overtog bogen.

“Der står fire bøger til på hylden,” sagde Mortensen og pegede. “Alle, der har været på besøg her siden 50’erne, har skrevet en hilsen.”

Wisting bladede lidt i bogen. Kendte politikere havde skrevet korte hilsner efter besøg. Nogle steder var der klæbet billeder ind af selskaber ved læstedet foran klippen eller omkring spisebordet.

“Vi tager dem med,” sagde han.

Lyden af en bil fik dem til at se på hinanden. Wisting gik hen til døren, trak gardinet i det lille vindue til side og så ud. En stor, sort SUV var ved at vende ude på pladsen.

“Kommer der nogen?” spurgte Mortensen.

Wisting rystede på hovedet. Bilen kørte væk igen. Hans syn var for dårligt til, at han kunne se bilens nummerplade.

“Den kører,” sagde han og stod og så efter bilen. “Sikkert bare en tilfældig bilist, som er kørt forkert. Hytten ligger jo for enden af vejen.”

“Eller nysgerrige, der har hørt, at Clausen er død,” foreslog Mortensen. “Skal vi bære kasserne ud?”

Wisting nikkede og trak et nyt par handsker på.

Mortensen havde trukket en elastisk pose ned over kasserne. De tog hver en kasse og bar dem gennem stuen og ud mod bilerne.

“Jeg har brug for hans fingeraftryk,” sagde Mortensen og stillede kassen fra sig. “Så jeg kan se, om andre har haft sine fingre i pengene.”

“Han ligger på Ullevål Sygehus,” svarede Wisting. “Vi ordner det i morgen.”

“Vi skal også bruge en biologisk prøve til en DNA-profil,” sagde Mortensen.

Wisting nikkede.

“Det ordner vi ved samme lejlighed,” sagde han og blev stående udenfor for at holde øje med bilerne, mens Mortensen bar resten af kasserne ud.

En mild havbrise fik det til at rasle i et krat med vilde hindbær. På stien nede ved vandet gik en mand med en fiskestang og fulgtes

med en dreng i rød redningsvest. En kvinde trak sin hund til sig, da de passerede. Længere fremme mødte hun en mand i lange mørke bukser, lys, kortærmet skjorte og solbriller.

Mortensen kom ud med den sidste kasse.

“Vi må tilbage og lave en nøjere gennemgang,” sagde han og nikkede i retning ad hytten. “Han har et stort skrivebord med skuffer fulde af håndskrevne notater. Der kan være interessante ting, som kan bringe os på sporet.”

Wisting nikkede og kastede et blik ind i hytten.

“Vent,” sagde han.

Han gik indenfor igen og hen til gryden på komfuret, hvor han viftede nogle fluer væk. Det lignede en eller anden sammenkogt ret. Han fandt en plastikpose og skrabede indholdet over i den. Så satte han gryden i vasken og fyldte den med vand. Han åbnede køleskabet, samlede madvarerne sammen og hældte det sidste indhold fra en mælkekarton ud i vasken. Så tog han madaffaldet ud, aktiverede alarmen og låste døren efter dem.